

Den nye Bestemmelse, som er indsat i § 1, er jo baade ny og gammel, idet det, som Indenrigsministeren rigtig har gjort opmærksom paa, kun er den bestaaende Ordning, som her søges stadfæstet.

Derimod findes der i § 2 en virkelig Tilføjelse, idet det hidtil har heddet, at Forligsmændene skal holde sig underrettede om Arbejdsforholdenes og da særlig Lønforholdenes almindelige Stilling til enhver Tid, men der tilføjes nu: „ogsaa saa vidt muligt indenfor fremmede Erhvervsomraader, hvor det konkurrencemæssigt eller i anden Henseende er af Interesse“. Der er fornuftigvis ingen, som kan have noget at indvende imod, at Forligsmændene kommer i Besiddelse af saa mange Oplysninger, som det overhovedet er muligt for dem at fremskaffe. Jeg vil for det første sige, at det bliver vistnok et større Stykke Arbejde, end man kan forvente udført, at Forligsmændene til enhver Tid skulde være fuldkomne inde i Arbejdsvilkårene og de konkurrencemæssige Vilkaar rundt om i de forskellige Lande. Men dernæst maatte det efter min Mening ogsaa være nødvendigt, hvis disse Oplysninger skulde have nogen Betydning for dem, at de havde præsent, hvorledes Leveomkostningerne for Arbejderne i de paagældende Lande var i Forhold til Leveomkostningerne for danske Arbejdere.

I § 3 er der indsat den nye Bestemmelse, som ogsaa den ærede Ordfører for Venstre (J. Jacobsen) nævnte, at naar Forligsmanden har besluttet at mægle eller mægler til Hindring af en truende Arbejdsstandsning, kan han paa et hvilket som helst Tidspunkt før eller under Forhandlingerne som Betingelse for Mæglingen stille Krav til Parterne om, at Arbejdsstandsningen ikke iværksættes, før disse Forhandlinger er afsluttet. Dette er jo i og for sig et Brud paa Septemberforliget, en Forandring af dette Forlig maa jeg dog hellere sige, idet de to Gange 8 Dages Varsel nu kan udvides til 3 Gange 8 Dages. Men i og for sig har vi ikke noget imod det, saa meget mindre som det vistnok endnu ikke er sket, at nogen af Parterne har nægtet at udsætte Iværksættelsen af en Konflikt, naar Forligsmanden har givet sine Grunde for at anbefale dem at gøre det. Vi kan altsaa ikke have noget imod denne Tilføjelse.

Hvad § 4 angaar, føres der i de tre første Linier en ny Synsmaade ind, om jeg saa maa sige. Der staar, at Forligsmanden under Forhandlingerne med Parterne er brettet til at gøre Henstillinger om Indrømmelser, som maatte synes hensigtsmæs-

sige for Stridens fredelige Afslutning. Indenrigsministeren siger i sin Fremsettelsestale, at det tidligere har været saaledes, at naar Forligsmanden indkalder til Forhandling, skal han søge at bringe den til en fredelig Afslutning og er bl. a. beføjet til under Forhandlingerne at gøre Henstilling til Parterne om de Indrømmelser, som maatte synes hensigtsmæssige for Formaalet, altsaa det Formaal at skaffe Fred. Her indføres dog noget ganske nyt. Medens Forligsmandens Opgave hidtil var den at søge at finde det Punkt, paa hvilket der var størst Udsigt til at samle Parterne i Enighed, skal han nu ogsaa tage Hensyn til, hvad der vil være en rimelig og retfærdig Ordning. Man har ganske vist ogsaa fra Arbejderside undertiden bebrejdet Forligsmændene, at de søgte at tilvejebringe et Forlig, uanset om dette Forlig havde noget som helst med Retfærdighed at gøre, men det kunde maaske alligevel være noget farligt at komme ind paa denne Betragtningssmaade og kunde maaske for de paagældende Parter ved visse Lejligheder give Bagslag, som man siger. Dette er et Spørgsmaal, som naturligvis kan rejses, og som der vil blive Lejlighed til at tale om i det Udvalg, som jeg gaar ud fra maa nedsættes om denne Sag.

Saa er der det næste nye Stykke i § 4, Stykke 2. Det kan vi tiltræde. Det siger, at hvis Parterne møder hos Forligsmanden med deres Sager i raa Tilstand, om jeg saa maa sige, saaledes at Sagerne ikke har været underkastet en tilstrækkelig Realitetsbehandling af Parterne, kan Forligsmanden vise dem tilbage til videre indbyrdes Forhandling. Det er vi fra vor Side Tilhængere af. Der har fra Arbejdernes Side mangfoldige Gange netop været klaget over den Tendens, som i de senere Aar har været oppe i Arbejdsgiverkredse, til at baste og binde Underorganisationerne saaledes, at naar de kom til Forhandling med Arbejderne, blev disse Forhandlinger kun en Art Skinforhandlinger, og de maatte i Virkeligheden intet foretage sig; saa til syvende og sidst binkes det hele op hos Forligsmanden, der væltes Stof ind over ham, og saa sker der dette, som skete særlig i 1925, at Forligsinstitutionen bliver saadan en Slags Fabrik for Udarbejdelse af Dynger af Overenskomstforslag, som selvfølgelig maa vise sig at være forfejlede i mange Henseender, naar de skal benyttes. Det har endvidere bevirket, at mange Ting, som man maaske i og for sig kunde kalde Smaating, Detailspørgsmaal, men som i Virkeligheden betyder meget for Arbejderne, er blevet skubbet til Side Gang efter Gang.